

Сличност филма и других умјетности му је много више штетила него користила. Као дефинитивна умјетност, он је од осталих свакако морао преузети одређене поступке, али су умјетници шест предходница у филму у почетку видјели само побољшану варијанту своје форме и тако га злоупотребили. Најважнији је и зато најразматранији проблематичан однос са књижевношћу. Филм јесте промијенио књижевност (Џон Дос Пасос), али је то свакако неправедна и незадовољавајућа компензација. Најгрубља дефиниција филма, која је, нажалост, несвјесно обликована у уму просјечног филмског конзумента је да је филм сликована књига. То уноси и највише конфузије у разграничавању ауторских улога у стварању филма. Чак су и пионирски поборници филмске умјетности своје ставове аргументовали тезама по којима је филм идентичан роману, само што се користи сликама, кадрирањем и кретањем као сурогатима ријечи. Наслиједивши најприземнији ниво књижевности – радњу, филм је био осуђен на приземност која се масовној публици највише и допала. Ова ситуација је произвела паничан страх од литерарног на филму код одређеног броја аутора, теоретичара и критичара што је на свој начин такође лоше, јер је филм сигурно близак књижевности, али не белетристици, него другом роду – поезији. Радња у њему може бити основа, али не на начин на који се користи у већини филмова, чак и онима који су означени као добри. Камера је ту сведена на онај вулгарни репродуктивни механизам који биљежи искључиво реакцију. А реакција, управо због мноштва оваквих случаја, није филмски терен и ту он свакако губи (постоје изузеци, а Бергман је најочитији).

У материјалности, истинитости филма крије се његова сугестивност и увјерљивост. Искориштена је на два начина: или су аутори користили филм да ухвате живот са свим његовима импликацијама или да створе сан који ћемо ми дефинисати као јаву, као могућ и близак захваљујући ономе што сам нагласио. Филм највише подсећа на снове, сјећања и живот, најпотпуније представља наше доживљавање живљења. Одговор на питање шта је филм, усуђујем се занијети младачком срчаномшћу, тражи одговор на питање шта је живот. Јер филм јесте живот.

Дане Комљен Пз

TRIP AT SEVEN(357)

Шта се дешавало са групом 357 у последње вријеме?

Успели смо да истерамо промоцију за, овај сада, четврти албум. То је урађено тамо у Радио Београду и било је јако велико интересовање медија, новина... Неколико издавача.

Опредјељење групе 357, mainstream или underground?

И једно и друго, зато што су се те границе помериле, меша се једно с другим, тако да не могу баш да их раздвојим.

Твоје мишљење о музичкој сцени Србије?

Креће се од катастрофалног до пристojног. Музичка сцена још не постоји у Србији јер нису регулисана ауторска права и још неке основне ствари. Не може да се прича о некој сцени, све је „иди ми, дођи ми“, тезге и сл.

Рекао си да вам пиратерија помаже и да на тај начин музика многих алтернативних бендова долази до већег броја људи.

То значи да више људи може да чује за њих, а не да ће они имати неке користи од тога. Мора да постоји неко тржиште. Ти бендови морају да плате пробае, да купе гитаре, морају од нечега да живе. Бар да добију простор на телевизији. Што се тиче „народњака“, баш ме брига, нек их наредују, они и онако не зарађују на овој територији него иду преко, у Аустрију, Данску, док нико од underground бендова не иде тамо, нити зарађује паре.

Кога би издвојио од домаћих бендова?

Издвојио бих *Rare*, они су наши другари. Њих бих издвојио као нове и позитивне. Добри су уживо, што је мени јако важно код бендова, а иначе од домаћих бендова кажем *Бијесови* и само *Бијесови*.

С обзиром да си споменуо како је прилично тешко музичарима да живе и уједно раде овај посао, да ли се чланови бенда баве још нечим осим музиком и колико се од музике уопште може живјети у данашње вријеме?

Што се тиче нас, кад би живели од музике, не би живели. Ја тргујем, Небојша (гитариста) има фризеру, Гогса (басиста) је управо завршио студије, иначе ради као студијски музичар, Роске ради у штампарији, Пика ради у војном оркестру. Ђела (?) је сада добио ћеркицу, те је сад добио слободно.

Кад смо већ на тој теми, како стојите са цурама?

То никад није био проблем. (смјех)

Претпоставила сам.

Не знам, можда други о томе могу више да ти кажу. Ја сам се оженио у новембру и скоро сам добио ћеркицу. Зове се Софија, по прабаби. Поносан сам на себе, на жену, на њу. Оне су још у породилишту, а ја сам стигао овамо, јер је све већ било договорено, нисам хтео изневерити старе пријатеље.

Како је могуће спојити улогу музичара и оца?

Не знам, тек је почело. Рећи ћу ти за годину- две.

Сања Кобиљ, Срђан Трбић